

Arrest

nr. 118 920 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 4 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BELKHOURIBCHIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 april 2013 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in tot inschrijving in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 15 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 17.04.2013 werd ingediend door: A., O. D., Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: 25.07.1984, Geboorteplaats: Distrikt Brokopondo, (..) + kinderen: A. F. R. B. geboren op 06.10.2005

T. D. O. D. P. geboren op 02.01.2013

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 17.04.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB als werkzoekende, bewijzen van sollicitaties en (negatieve) reacties op sollicitaties.

Uit de stavingsstukken moet besloten worden dat mevrouw de inschrijving niet kan genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit moment is tewerkgesteld. Zij dient dus eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Zij bewijst ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en te hebben gesolliciteerd naar een job. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft. Ondanks de sollicitaties zit nergens in het dossier enige informatie over een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure, een bericht dat zij verder is opgenomen in een eindstadium van een selectieprocedure met een reëel uitzicht op tewerkstelling of over een concreet werkaanbod beschikt om binnen afzienbare termijn aan de slag te kunnen gaan. Betrokkene verblijft intussen bijna 6 maanden in het Rijk, maar nergens uit het dossier blijkt dat zij de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken in België, al was het maar op proef of in interimverband. Dit doet niet meteen het beste vermoeden omtrent haar kansen om binnen afzienbare tijd aan werk te geraken. Hoewel betrokkene aan de hand van de voorgelegde bewijzen heeft aangetoond om werk te zoeken, dient te worden vastgesteld dat de resultaten van deze inspanningen tot op heden eerder beperkt zijn. Er zou toch mogen verwacht worden dat zij ondertussen meer concrete resultaten zou moeten kunnen voorleggen als er daadwerkelijk sprake zou zijn van reële kans op tewerkstelling. Mevrouw legt verder geen bewijzen voor waaruit blijkt dat zij over bepaalde kwalificaties of competenties beschikt die aansluiten bij de noden van de Belgische arbeidsmarkt of de tewerkstelling in bv. een knelpunberoep mogelijk maken.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Het verblijfsrecht kan evenmin toegestaan worden aan haar minderjarige kinderen A. F. R. B. RR 05100648326 en T. D. O. D. P. RR 13010215396 die haar vergezellen. Immers, de kinderen kunnen geen toepassing meer genieten van art.40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 aangezien de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend (moeder) evenmin het verblijfsrecht als EU-burger kan genieten overeenkomstig art.40 van de wet van 15.12.1980.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens. Zij legde talrijke sollicitaties voor, wat overigens door de verwerende partij niet wordt ontkend. Zij legde bovendien enkele loonbrieven voor uit tewerkstelling via interim-arbeid, waarover door de verwerende partij in alle talen wordt gezwegen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing zelfs dat de verzoekende partij geen enkele dag heeft gewerkt. De verzoekende partij verwijst naar stuk 3. De

verwerende partij negeert dan ook de bewijzen inzake tewerkstelling en baseert haar beslissing op onjuiste feitelijke gegevens.

De verzoekende partij stelt dat zij inderdaad aantoonst dat zij werkbereid is, werk zoekt en tracht te vinden, wat blijkt uit de veelvuldige sollicitaties die zij de afgelopen maanden heeft verricht, evenals de korte tewerkstellingen die hieruit voortvloeiden. Zij verwijst opnieuw naar stuk 3.

De verzoekende partij tracht thans opnieuw tewerkstelling aan te vatten, wat blijkt uit het feit dat zij in de maand juni 2013 via interim-arbeid tewerkgesteld werd. Zij verwijst opnieuw naar stuk 3. Het is evenwel geen sinecure om vast te worden tewerkgesteld in tijden van crisis. Zij werd dan ook ingeschreven bij de VDAB, waar een actieve zoektocht naar tewerkstelling zal worden aangevat, evenals bij interimkantoren in de buurt. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 4 en 5. Het hoeft geen betoog dat zij thans een reële kans op tewerkstelling heeft, te meer nu zij recent enkele jobinterviews uitvoerde, evenals interimarbeid verrichtte. Zij verwijst naar stuk 4. Interimarbeid houdt eveneens een tewerkstelling in, waarmee wel degelijk rekening moet gehouden worden.

De verzoekende partij was bovendien van 2010 tot en met 2012 ononderbroken tewerkgesteld, wat haar werkbereidheid en haar kansen op de arbeidsmarkt bevestigt.

De verwerende partij oordeelde op onredelijke wijze door de aanvraag tot inschrijving af te wijzen.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft deze niet correct beoordeeld en heeft dus een onredelijke beslissing genomen.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit de synthesesamemorie blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, in functie van hetwelk verzoekster haar verblijfsaanvraag heeft ingediend, luidt :

"(..)

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(..)"

2.5. Verzoekende partij moet luidens deze bepaling, in de hoedanigheid van werkzoekende, niet alleen aantonen nog werk te zoeken maar tevens moet zij aantonen een reële kans op tewerkstelling te maken.

2.6. De verzoekende partij stelt in haar synthesesemorie dat de verwerende partij een bewijs van effectieve tewerkstelling, namelijk stuk 3, miskent. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij dit stuk wel heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift, maar dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt. Dit geldt overigens ook voor het stuk 5 waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar synthesesemorie. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij deze stukken voor de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft voorgelegd. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op de hoogte was of waarvan zij op de hoogte kon zijn op het moment van de bestreden beslissing. Zij kon met de vermelde stukken 3 en 5 dus geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het stuk 4, waarnaar de verzoekende partij in haar synthesesemorie verwijst, betreft een e-mail die dateert van 22 oktober 2013, en dus van na de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kon de verwerende partij er geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.7. De verzoekende partij herhaalt verder in haar synthesesemorie dat zij solliciteert en moeite doet om werk te vinden. Zij stelt bovendien dat zij tussen 2010 en 2012 tewerkgesteld was, wat volgens haar werkbereidheid en haar kansen op werk bevestigt. Wat de tewerkstelling tussen 2010 en 2012 betreft stelt de verwerende partij in de nota evenwel terecht dat dit geen tewerkstelling in België betrof, maar wel in Nederland. Dit kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de motivering: *“Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit moment is tewerkgesteld. Zij dient dus eerder als werkzoekende beschouwd te worden.”*, en *“Ondanks de sollicitaties zit nergens in het dossier enige informatie over een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure, een bericht dat zij verder is opgenomen in een eindstadium van een selectieprocedure met een reëel uitzicht op tewerkstelling of over een concreet werkaanbod beschikt om binnen afzienbare termijn aan de slag te kunnen gaan. Betrokkene verblijft intussen bijna 6 maanden in het Rijk, maar nergens uit het dossier blijkt dat zij de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken in België, al was het maar op proef of in interimverband. Dit doet niet meteen het beste vermoeden omtrent haar kansen om binnen afzienbare tijd aan werk te geraken. Hoewel betrokkene aan de hand van de voorgelegde bewijzen heeft aangetoond om werk te zoeken, dient te worden vastgesteld dat de resultaten van deze inspanningen tot op heden eerder beperkt zijn. Er zou toch mogen verwacht worden dat zij ondertussen meer concrete resultaten zou moeten kunnen voorleggen als er daadwerkelijk sprake zou zijn van reële kans op tewerkstelling. Mevrouw legt verder geen bewijzen voor waaruit blijkt dat zij over bepaalde kwalificaties of competenties beschikt die aansluiten bij de noden van de Belgische arbeidsmarkt of de tewerkstelling in bv. een knelpuntenberoep mogelijk maken.”* Met haar betoog dat zij werkbereid is, verschillende sollicitaties doet, dat het niet gemakkelijk is om werk te vinden maar dat zij ervan overtuigd is dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling, maakt zij voorts evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen, of de opgeworpen bepalingen of beginselen heeft geschonden.

2.8. Tenslotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist: *“Het verblijfsrecht kan evenmin toegestaan worden aan haar minderjarige kinderen A. F. R. B. RR 05100648326 en T. D. O. D. P. RR 13010215396 die haar vergezellen. Immers, de kinderen kunnen geen toepassing meer genieten van art.40bis, §2, 3” van de wet van 15.12.1980 aangezien de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend (moeder) evenmin het verblijfsrecht als EU-burger kan genieten overeenkomstig art.40 van de wet van 15.12.1980.”*

2.9. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER